

Mihčeve sanje.

Mikačev Miheč se je nečega jutra minulega tedna ves objokan probudil in se kremžil, dokler ga niso mati k zajutreku poklicali. Solzé v njegovih očeh je prva zagledala dekla Anica, ki je na vse zgodaj prišla v hišo po krtačo. Ne dolgo, in vsa družina je znala, da se je Miheč po noči jokal. Na očetovo vprašanje, zakaj se je jokal, pripoveduje ves otožen, da je imel po noči hude sanje. Sanjalo se mu je, da so prišli biriči, ki so za nekov očetov dolg vse pohišne stvari zarubili in iz hiše odnesli: očetov dežnik, škaflo za klobuk, sekiro, torbo, peč in še celó materine najlepše cvetice so iz okna vzeli ter vse skupaj postavili ven pred hišna vrata. Miheč jih je s solzami v očeh prosil, naj bi počakali vsaj toliko časa, da pridejo oče in mati domov, ali bilo je vse zaman. Naposled dobi Miheč v sanjah pogum ter hiti iz sobe, da bi rešil zarubljene stvari. Najpred pograbi peč — ali o joj — v

tem hipu ugleda vrhu peči bradatega možica, ki mu je zobí pokazal in pretíl, da ga takój v prah zmelje, ako se le pritakne bodi si katere koli stvari, ki so jih biriči pobrali. V tem strahu se je Miheč probudil, tresoč se po vsem telesu. Ni znal, ali spi ali čuje, dokler ni prišla dekla Anica v sobo, ki je iskala krtačo.

To so bile Mihčeve sanje, katere je pripovedoval očetu in družini pri zajutreku.

Ko so oče slišali, kaj je Miheč sanjal, globoko so vzdihnili, a mati so žalostno pogledali očeta ter rekli: „Morda bođe res takó, ako ne poplačamo skoraj zaostalega davka.“

Tudi v šoli je moral Miheč svoje sanje pripovedo-

vati. Mlinarjev Lukec ga je izdal, kateremu je vže po poti vse povedal, kaj se mu je sanjalo. Glasno in v lepih stavkih je Miheč na učiteljevo povelje še jedenkrat svoje sanje povedal v šoli. Učitelj ga so pohvalili in rekli, da je v lepih stavkih govoril ter se v materinem jeziku vže precej dobro izuril. Potem ga pokličejo k šolskej tabli, na katero je moral Miheč po narekovanji gospoda učitelja sledeče besede zapisati: peč, dežnik, škaflo, sekira, torba in cvetice. K tem besedam so imeli učenci za prihodnjo soboto napraviti primerne stavke.

Učitelj še porekó: „Vidiš Miheč, tvoje sanje niso brez poména. Sanjal si o najpotrebnejših stvaréh za zimo. Peč nam daje gorkoto, dežnik nas brani dežja, sekira nam drva razcepi, v torbo spravljamo razne stvari a cvetice nas opominajo vesele pomládi“....

„In škaflo?“ povpraša hitro Telebanov Jožek....

Vsi otroci se mu nasmejejo, a učitelj rekó: „Mislil sem si takój, da bođe kdo vprašal za škaflo. Škaflo, o katerej je Miheč sanjal, imam pa jaz

v omari spravljeno in jo bodem ónemu postavil na glavo, kateri bode največ šepetal.

Vse se je zopet glasno zasmijalo, dobro vedoč, da so se gosp. učitelj le malo pošalili, a Lukačev Mihec se je še najbolj smijal.

Drugo uro pridejo gosp. katehet v šolo. Opazivši na šolske ploči zapisane besede, spusté se tudi oni v razgovor o Mihčevih sanjah. Naposled rekó: „Otroci, kakor vas peč greje po zimi, takó naj vas greje ves čas vašega življenja milost božja; kakor vas dežnik brani snega in dežja, takó naj vas brani molitev vseh skušnjav in hudih misel; sekira naj vam pomeni ostrost in bistroumnost vaših misli, torba zbirko dobrih del, a cvetice plačilo za vašo dobra dela, katero vas čaka, ako bodete pridni in vztrajni.

Prihodnjo soboto so prinesli vsi otroci prav dobro izdelane naloge v šolo; posebno dobro jo je izdelal Lukačev Mihec, ki je svoje sanje pomen še nekoliko dni razlagal po vasi otrokom.

Lj. T.

Hans Makart.

3. dan oktobra tega leta je umrl na Dunaji slavní slikar Hans Makart. Porodil se je v 29. dan majnika 1840. l. v Solnogradu, rekši v ónem mestu, kjer je pred 128 leti tekla zibel slavnemu godbeniku Mozartu. Roditelji, ki so takój spoznali veliko nadarjenost dečkovó za risanje, poslali so ga na akademijo umetelnosti in znanosti. Ali tu se mu ni godilo dobro, kajti ondótni učitelji so ga poslali domóv, češ, da deček nima potrebnega darú za to umetelnost.

Sreča, da je živel takrat v Solnogradu sívolasi slikar Schiffmann, ki je peljal dečka v Monakovo v slikarsko šolo mojstra Piloty-ja. Tu se je hitro razvijal um nadepolnega mladeníča.

Vže 1862. leta je potoval na svetovno razstavo v London. Od tod se je podal v Pariz in pozneje na Laško, da bi zvršil svoje vednosti po slikah drugih mojstrov.

Vrnivšemu se iz Laškega, pokličejo ga naš presvitli cesar, ki vedno radi podpirajo domače umetelnike, na Dunaj, kjer mu priredijo delarnico na državne troške. Od sih dób je zaslovel naš sodržavljan po vsem svetu. Lepa vrsta prekrasnih slik so storile njegovo imé nesmrtno. Ko pa so naš presvitli cesar obhajali srebrno poroko, bil je Hans Makart óni, ki je to slavnost posebno povelíčal. Slavnostni sprevod v 24. dan aprila 1879. l., ki se je premikal po širokih ulicah obširnega dunajskega mesta, občudovalo je tisoče in tisoče zbranega ljudstva in navdušeno je pozdravljala množica slavnega umetelnika, jezdečega na belcu vsemu sprevodu na čelu.

Pogreba, ki se je vršil v 6. dan oktobra t. l. na Dunaji, vdeležilo se je mnogo občinstva. Umeteljniška društva od vseh krajev obširne Avstrije in tudi izvan naših mej so bila zastopana pri tej prilíki, kajti slavila so spomin jednega najslavnejših do sedaj živočih slikarjev vsega sveta.

II. Podkrajček.